

er den foreslaaede Form ganske tilfredsstillende; disse Garnisoner ere: Aalborg, Viborg, Randers, Fredericia, Nyborg, Helsingør og Næstved. Men f. Eks. i Odense, Aarhus og København vilde det virke ødelæggende paa de nu bestaaende Forhold, idet der her alt er udviklet et virkelig godt Garnisonsliv“. Men han gør endvidere opmærksom paa, at det rent økonomisk set ogsaa er uforsvarligt, at den højtærede Forsvarsminister anvender disse Penge paa den omtalte Maade. Han siger nemlig, at naar Forslaget gaar ud paa at give Odense Garnison to Bevillinger

Formanden: Jeg vil henstille, at der ikke oplæses mere af dette og andre Breve.

Marott: Det bliver heller ikke mere nogen Oplæsning. Min Meddeler gør opmærksom paa, at naar man giver Odense to Bevillinger, vil der altsaa blive at anskaffe to Sæt af alle de Dele, som ønskes, og for Aarhus Vedkommende, hvor der ligger tre Vaabenarter, og hvortil der gives tre Bevillinger, skal der altsaa anskaffes tre Sæt, for Københavns Vedkommende vil der blive henimod tyve Bevillinger og altsaa lige saa mange Anskaffelser, og det er givet, at disse Garnisoner vilde være langt bedre tjente med én Bevilling, der kunde blive fordelt imellem dem, end med, at Pengene paa den Maade skulle splittes mellem de enkelte Kaserneforeninger.

Jeg har, som sagt, villet fremdrage denne Sag, fordi jeg mener, at naar Rigsdagen bevilger Penge — i dette Tilfælde 10,000 Kr. — til Underofficersforeningerne, burde disse Penge anvendes paa en Maade, som Underofficererne synes om, saa at Regimentschefer og Officerer ikke skulle sættes til at have Tilsyn med Underofficersforeningerne, og ligeledes anvendes paa den mest økonomiske Maade. Officererne faa f. Eks. et Tilskud af 9,000 Kr., ikke afdelingsvis, men til deres fælles Forening. Det kan meget godt gaa for Officerernes Vedkommende, men ikke for Underofficerernes. Jeg mener, at dette i nogen Grad er et Forsøg fra den højtærede Ministers Side paa at holde Underofficererne nede, thi det er givet, at naar man behandler dem paa den Maade, kan det kun bidrage til at fremme Kasteaanden i vor Hær, den Kasteaand, som man fra demokratisk Side gerne skulde gøre alt muligt for at faa slaaet ned. Jeg haaber derfor, at Spørgsmaalet om Anvendelsen af denne Bevilling vil blive taget op af det kommende Finansudvalg, og jeg vil ønske,

at den højtærede Minister her i Tinget vil udtale sig om denne Sag.

Jeg har saa et Par andre Spørgsmaal, som jeg kort vil tillade mig at berøre. Sogneraadet i Frue Landsogn i Odense, der ligger i min Valgkreds, indgav i Januar i Aar, i Forbindelse med Sogneraadene i Seden, Aasum og Fraugde Kommuner, der ligger i Nærheden, et Andragende til den højtærede Trafikminister om Oprettelse af en Holdeplads ved Eiby. Til Oplysning om dette Spørgsmaal skal jeg kun anføre, at Odense Banegaard ligger omtrent 3 Fjerdingvej fra Frue Landsogns yderste Grænse med en noget bakket Vej, der fører til Odense Station. Mellem Stationerne Odense og Marslev er der 10 Kilometer. Der er altsaa udmærket god Plads for en ny Holdeplads mellem disse to Stationer, og den kunde passende anbringes ved Vogterhus 13 B, som ligger omtrent 4 Kilometer fra Odense. Man vil derved ikke komme for tæt til nogen af de to Stationer, den skal anbringes imellem, idet der ovre paa den fynske Bane er Stationer, mellem hvilke Afstanden kun er 3—4 Kilometer. Jeg gør opmærksom paa, at foruden Frue Landsogn vil en hel Egn, nemlig Aasum og den nordlige Del af Fraugde Sogn, høste Nytte af denne Holdeplads, og den vil utvivlsomt skaffe Statsbanerne en ret betydelig Indtægt. Der findes paa denne Egn større Teglværker og Cikorieterrieri, og der kan paaregnes en større Fragt fra Egnens Sukkerroedyrkere, som ville faa let Adgang til Transport af deres Roer til det langt borte liggende Sukkerkokeri. Jeg vil altsaa henstille til den højtærede Minister, om han ikke ved Anlægget af Dobbeltsporet paa Fyn, som forhaabentlig snart kommer, vil benytte Lejligheden til Anlæg af den omtalte Holdeplads. Allerede i 1884 var der Tale om Oprettelse af en Holdeplads ved Eiby, og det var ogsaa den Gang muligt at opnaa den, idet Ministeren havde sagt Ja dertil, men Betingelserne mentes den Gang at være for haarde fra Statsbanernes Side, og det blev derfor ikke til noget den Gang. Nu i Aaret 1907, da Udviklingen er skreden betydeligt fremad, kan man vist forudsætte, at der i langt højere Grad er Brug for en saadan Station, end der har kunnet være allerede i 1884, og jeg vil derfor haabe, at det nu er muligt at gennemføre Sagen. Maa jeg tilføje, at foreløbig, altsaa i første Omgang, har den højtærede Minister nægtet Andragendet, men jeg haaber, han vil se velvilligt paa Sagen, naar den i Aar kommer til at foreligge her for Rigsdagen.